

Salafistes, policies i jutges

Dm, 11/09/2018 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

Ser salafista no és cap delictes, ni pot ser una falta administrativa. Vull defensar, des del valor de l'espai públic, el dret a ser salafista perquè així afirmo el mateix dret a la llibertat religiosa. Cada religió ha de resoldre les seves dissensions o derives internes, no per la vida administrativa o penal civil, sinó amb els religiosos i teològics des de dins del seu moviment de fe. Totes les religions tenen les seves derivades fonamentalistes, assumides com experiències religioses, i no per això es prenen actuacions administratives contra els fanàtics de torn. El salafisme és un fenomen ideològic complex dins de l'islam on coexisteixen diverses interpretacions, pràctiques i tendències, algunes totalment espiritualistes i altres terriblement violentes i intolerants. Alguns països amb els quals el regne d'Espanya manté bones relacions diplomàtiques i beneficiosos negocis estan fonamentats sobre la ideologia salafista.

És cert que bona part del terrorisme d'origen religiós sunnita té les seves arrels en interpretacions extremes del salafisme i la seva pràctica és un elogi de la violència per assolir fites religioses. En aquest cas, el delictes no és l'adscripció al salafisme de forma genèrica, sinó aquelles prèdiques i pràctiques salafistes que inciten l'odi, la violència o l'enfrontament social. Però, alerta, no tots els salafistes tenen una derivada cap actituds contràries a la convivència democràtica o al sosteniment d'actituds violentes. Si bé és veritat, que alguns salafistes, sense decantar-se cap a la violència, propicien l'aïllament social i la no integració en la societat d'acollida, no necessàriament això té una derivada al terrorisme. En moltes religions es donen fenòmens similars, sense necessitat d'evolucionar cap a fenòmens que atemptin a la seguretat de l'Estat.

La proposta d'expulsió de l'imam de Salt per part de la policia espanyola és un abús i un greu error d'apreciació. Si existeix alguna sospita que aquest imam representa un perill per la seguretat de l'Estat o actua contra alguns dels seus interessos, ja hi ha en un Estat de Dret els tribunals de justícia per valorar la gravetat de la situació. La millor garantia dels ciutadans contra els abusos de l'administració són precisament els tribunals de justícia. Aquesta és la base de la democràcia real. El camí emprés per la policia espanyola és un immens desencert. Per cert, aquesta policia tan diligent contra aquest imam, ha ignorat reiteradament les peticions d'alguns periodistes i militars retirats d'emprar la força contra els catalans a fi de frenar el procés. Que sàpiga, ningú ha acusat aquestes persones de cap delictes de terrorisme o de perill a la seguretat de l'Estat. Les acusacions de la policia espanyola contra Mohammad Attaouil són greus i la seva proposta d'expulsió pot posar en alerta la comunitat musulmana i provocar algunes respostes no del tot desitjables. De nou, quan Catalunya es troba en un moment polític crucial, les forces policials de l'Estat espanyol s'entrecreuen en el seu camí. Sense caure en cap teoria de la conspiració, no està de més preguntar-se ¿qui surt beneficiat per l'expulsió de l'imam de Salt? ¿per què la policia espanyola proposa una mesura tan dura contra una persona que ha estat ben valorada pel mateix ajuntament de Salt per haver obert la comunitat musulmana al poble?.

Tot l'anterior no anul·la una qüestió que la comunitat musulmana catalana ha de resoldre: aclarir seva relació amb el món salafista i articular un discurs més decidit per desarticular les suposats veritats religioses sobre les quals es formulen alguns discursos salafistes radicals presents a casa nostra. A Catalunya el salafisme ha fet forat i està ben present a moltes comunitats musulmanes. Els musulmans catalans ha de confrontar-se amb els relats salafistes muntats sobre els hadits més bel·ligerants, cruels i violents de la Sunna. És la seva responsabilitat dir no als plantejaments salafistes des d'una interpretació oberta, lliure i crítica de la tradició islàmica. La Sunna no és veritat revelada, és obra humana i per aquest motiu, subjecte d'interpretació i reelaboració segons el moment històric. Sense por han de identificar quins hadits, per més que siguin catalogats com autèntics, justos o fiables, poden tenir més interpretacions que les donades tradicionalment per l'islam. És urgent començar a fer aquest treball.